

a Hanyban

magam elé képzelem az inuk szakadtáig földjeiken dolgozó
hansági őseimet
ahogy lóról szekérről majd biciklizve ki a „tagba” sebtiben
odavillan a szemük
és máris robognak tovább három folyó két tó és a lápi víz
számlálatlan fényplatója mentén
hogyan megértsem miképp tudtak ilyen szárazföldiek maradni
ennyi víz között

semmi bizonytalant

a városi Hold sehova se visz
csak elcsábítja a tekinteted
eddig ugyanaz
de aztán lámpák tűzfal:
hol a víz?
csak merev háztetők
semmi bizonytalant nem ad